

NASMEH

*Nasmeh,
to je plamenček sreče ob novem ognjišču,
je zrnce razsutega bleska z neba,
hlad za razbolele ustnice,
prvo upanje čakajočih,
prosojna kapljica poslednje solze,
trenutek, ki bi moral večno živeti.*

Mateja Lužar, varuhinja

Spoštovani!

V jubilejnem letu 10. obletnice se s ponosom oziramo na prehojeno pot uresničevanja zastavljenih ciljev vizije razvoja dejavnosti institucionalne skrbi za ljudi, ki jim življenje v domačem okolju ne zagotavlja primernih možnosti za dostojno življenje in osebni razvoj. Procesi deinstitutionalizacije so se pričeli z razumevanjem zaposlenih, da je za spoštljivo in ustvarjalno preživljanje dni, pomembnejše od čiste postelje in strehe nad glavo. Z večanjem vpliva na lastno življenje in prevzemanjem odgovornosti za svoje odločitve smo stanovalcem z novimi programi selitve v skupnost, odpirali perspektive osmišljanja sobivanja v skupnosti.

Z mreženjem podpornih oblik smo v 10. letih nedvomno orali ledino. Bistvena vrednost se kaže na področju širšega razumevanja vzrokov za vključevanje v že obstoječe oblike skrbi. Osebe z motnjami v razvoju in težavami v duševnem zdravju nedvomno potrebujejo skupnostno skrb in spodbudo za premagovanje življenjskih ovir. Z vzpostavljanjem primerne okolja, človeških odnosov in drugih podpornih mehanizmov ostanejo pomemben člen naše družbe.

Sodoben življenjski slog odpira nove izzive za načrtovanje prihodnosti. Skrbi za družinskega člana največkrat ni mogoče zagotoviti v okviru lastne družine. V okolju razvite podporne oblike so odraz zrelosti družbe, ki v obdobju zmanjšanih moči posameznika, zagotavljajo varno premostitev težav.

Ko se oziram na prehojeno pot, zagotovo drži, da Dom Impoljca odlikuje visoka stopnja kulture, empatije in strokovno zahtevnega dela ob izgradnji zavidljivih pogojev za življenje in delo. Zavedamo se, da za dober odnos in počutje vsakega posameznika šteje strokovnost, etičnost in odprtost v odnosu do sočloveka. Še posebej ko in kadar potrebuje pomoč. Pri delu z ljudmi ne poznamo univerzalnih rešitev. Pomembna je širina in celovito dojetje edinstvene situacije ter iskanje takih rešitev, ki vsakemu uporabniku zagotavlja vpliv na lastno življenje in sprejemanje odločitev po svoji meri, na način in v obliki, ki zanj predstavlja kvaliteto. Z možnostjo izbire si lahko ustvari lastni slog življenja.

Na naši poti zorenja pa smo znali povezati tudi vlogo svojcev in krajanov, prostovoljcev in drugih strokovnih služb.

Bilten, ki je pred vami, spoštovani, predstavlja majhne korake k pomembnemu cilju: ustvarjanje priložnosti za dvig kvalitete življenja, ohranjanje osebne integritete in vpliva na lastno življenje. Iskrene izpovedi odsevajo, da je prehojena pot usmerjena k pravim ciljem. Pot pa je še dolga.

Hvala vsem Vam, ki ste nas na tej poti podpirali, z nami delili izkušnje in ohranjali optimizem za iskanje še boljših rešitev v procesih deinstitutionalizacije.

Andreja Flajs, direktorica

KO ŽIVLJENJE DOBI KRILA

Življenje s prihodom v Dom spremeni smer in človek se znajde v novem okolju, ki je običajno povsem drugačno od predhodnega, domačega. Potrebuje podporo, razumevanje, sprejemanje in predvsem svoj čas, da sprejme spremembe.

Ko je dozorela misel, da Dom Impoljca stopi na pot sprememb pri nudenju storitev, so se začeli tkati načrti o odprtju bivalne enote. Ideja o domačnosti, možnosti večje izbire, večji samostojnosti, aktivnemu poseganju v lastno življenje, je postajala resničnost. Sprva plaho in previdno, a z mnogo poguma in zaupanja, da je pot prava, smo se leta 2005 preselili v prvo hišo na Mrtovcu. V naslednjih letih smo naselili še tri hiše v neposredni bližini Sevnice.

Iz izkušenj novega življenja, ki je prineslo nove priložnosti, tako za osebni razvoj vseh udeležениh, kot za razvoj nove dimenzije v odnosih, je raslo spoznanje, da izbrana pot prerašča v pot zorenja vsakega posameznika.

Pomembni sopotniki na tej poti so bili in so svojci, ki spodbujajo k novim priložnostim, se veselijo z nami in nas podpirajo v naših prizadevanjih. Za to smo jim iskreno hvaležni.

Brez strokovnega znanja, jasnih ciljev in skupnega dela vseh strokovnih delavcev in sodelavcev ter laičnih delavcev, ne bi dosegali zastavljenih ciljev. Življenje ne bi mogli osmisliti v teh dimenzijah, kot jih, če ne bi bilo prostovoljcev in vseh ljudi, ki so tako ali drugače postali del življenja v skupnosti.

Za mnoge je s selitvijo v hišo njihovo življenje dobilo nov smisel in mnoge nove priložnosti. Osebno in profesionalno pa so rasli tudi zaposleni. Zrasla je velika družina, povezana z medsebojno podporo pri vsakdanjih izzivih. Bivalne enote so ostale povezane tudi z matično enoto, in sicer predvsem preko mobilnega tima, ki ga sestavljajo strokovni delavci in sodelavci, ki vstopajo glede na potrebe. V življenje v skupnosti so vpeti tudi drugi sodelavci in sodelavke iz matične ustanove, ki na različne načine podpirajo in omogočajo kvaliteto življenja. Ni enostavno sprejeti odločitev za spremembo v življenju. Za to je potrebno zaupanje v ljudi in sebe, predvsem pa je potreben pogum, da se zmoreš podati na pot.

Vsem, ki so stopili na pot sprememb, ki so se soočili z novimi nalogami, izzivi in odgovornostmi, je življenje v skupnosti prineslo veliko novih priložnosti, novih občutkov, doživljanj, predvsem pa novih izkušenj o sebi in drugih, zaupanja vase in lastne sposobnosti. Življenje je dobilo nova krila.

Za prehojeno pot in vse, kar ste dobrega dali drug drugemu iskrena hvala! Ob obletnici pa najlepše želje za nadaljnje obdobje in čestitke vsem, ki ste del te zgodbe.

Darja Cizelj, strokovna vodja

TO JE BILA POT ZORENJA

Vsak človek ima pravico do lastnega zorenja in s tem osebne rasti. Spominjam se leta 2005, ko smo skupaj s sodelavci začeli načrtovati odprte prve dislocirane enote, tako imenovane bivalne enote. Ni bilo enostavno. Največje premike smo morali narediti v svojem razmišljanju. Nismo si znali predstavljati, kako bo potekalo delo, kako bodo to spremembo v bivanju prenesli naši stanovalci. Imeli smo veliko dvomov in strahov, katere smo počasi, a vztrajno premagovali. Bila je pot zorenja! Ne samo za stanovalce, ampak tudi za nas zaposlene. Stanovalci so od tistega trenutka vsak po svojih močeh začeli pisati nov list papirja v življenju. Življenje po dolgih letih ni potekalo več na »hotelski način«, ampak na način aktivne soudeležbe. Življenje, v katerem v veliki meri odločaš sam, kako bo potekal dan. Kmalu smo ugotovili, da naši stanovalci ob pomoči zaposlenega premorejo veliko znanj na področjih, ki jih prinaša vsakodnevno življenje. Imeli smo vzpone in padce. Pravijo, da ni važno kolikokrat padeš, pomembno je, da se znaš vedno pobrati. In tako je bilo tudi pri nas. Padali smo, a se vedno znova pobrali in bili za eno izkušnjo bogatejši. Zato danes živimo!

Trudimo se za lepo življenje, za kvalitetno bivanje, ki ga ustvarjamo skupaj. Trudimo se, da bi zaživel, kot doma. Na kar smo danes ponosni, je rezultat večletnega načrtovanja, sodelovanja različnih služb in dobrih odnosov. Nasmejani obrazi nam pomenijo največ.

Rad bi se zahvalil svojim najožjim sodelavcem, s katerimi smo se ob različnih uspehih in tudi stiskah tako zbližali, da smo postali tudi prijatelji. Prav tako se zahvaljujem sodelavcem mobilnega tima in strokovni vodji, s katerimi načrtujemo strokovno delo in tako soustvarjamo življenje v bivalnih enotah. Zahvala gre tudi direktorici, katera nam s svojo večletno prakso in izkušnjami nudi podporo.

Našim stanovalcem pa ob 10. obletnici obstoja njihovega »doma« čestitam za prehojeno pot, za katero vem, da velikokrat ni bila lahka, vendar smo s skupnimi močmi ovire vedno premagali!

Alojz Knez, vodja koordinacije dislociranih enot

Mobilni tim 2005: Mojca Androjna, Marija Črepinšek, Andreja Flajs, Marija Zidar, Maja Zupančič, Milka Cizelj

OB 10. OBLETNICI OTVORITVE BIVALNIH ENOT

Ob razmišljanju, da praznujemo deseto obletnico bivalne enote, ne morem verjeti, da je preteklo že toliko let od prvih korakov bivanja naših stanovalcev v bivalni enoti.

Same priprave na proces deinstitucionalizacije so se pričele mnogo prej. Veliko neznank je bilo pred nami. V začetnih korakih je bilo veliko vprašanj, nismo vedeli kako, na kakšen način. Vendar so stvari stekle. Stekle so zato, ker smo bili obkroženi s sodelavci, ki so bili pripravljeni na nove izzive, nove priložnosti, nove ideje. Začetki niso bili lahki. Prvi stanovalci bivalne enote so prestopili korak k drugačni obliki bivanja z veliko mero previdnosti, a hkrati tudi navdušenja. Stkale so se nove vezi, uvedle so se nove oblike dela, bivanja in življenja. Ob podpori svojcev, prijateljev in prostovoljcev je bilo poskrbljeno, da se je stanovalcem omogočilo bivanje, kakršnega bi si želel vsakdo izmed nas, če bi bil stanovalec Doma Impoljca. Leta so minevala in družini bivalnih enot se je postopoma pridružilo vse več stanovalcev, zaposlenih, svojcev in ostalih posameznikov, za katere smo hvaležni.

Ob pogledu nasmejanih, zadovoljnih in veselih obrazov se zavedam, da je vredno vztrajati na načrtani poti. Pred nami je še veliko novih izzivov, novih dogodivščin, lepih, nasmejanih dni.

Vsem stanovalcem in zaposlenim izrekam čestitke ob obletnici ter želim vsem skupaj veliko razumevanja, pozitivne energije in prijetnega sobivanja.

Natalija Koprivnik, vodja zdravstveno negovalne službe

OBLETNICA ODPRTJA PRVE BIVALNE ENOTE

Mnogo besed je napisanih o tem, kako pomembna je polnost življenja, pa ne samo za osebni in duhovni razvoj, ampak za celostno delovanje posameznika na vseh ravneh življenja. Velik korak in razvoj obravnave oseb s posebnimi potrebami izraža načelo celovitosti obravnave, ki poleg notranjega vidika človekove osebnosti vključuje tudi enakopravni pomen okolja, v katerem oseba s posebnimi potrebami živi in se razvija. Pri tem je mišljeno tako ožje kot širše okolje. Kvaliteta življenja mora temeljiti na osnovnih človekovih pravicah in individualnih potrebah posameznika kot človeškega bitja. Univerzalno izhodišče v nastajanju in razvijanju kvalitete življenja oseb s posebnimi potrebami je pravica vsakega človeka za dostojno življenje.

Tako zdrave kot duševno bolne osebe imajo pravico do človeškega dostojanstva in ne nazadnje tudi pravico do izbire. Le-ta temelji na osnovnih vrednotah: svobodnem razvoju, obzirnosti, pravičnosti, solidarnosti, ljubezni. Bistvo kvalitete življenja odraslih ljudi s posebnimi potrebami se poraja v posrednih in neposrednih medsebojnih odnosih v družbi in skupnosti. Na osnovi interakcije med posameznikom in njegovim ustreznim, manj ustreznim ali neustreznim okoljem, pridobi posameznik določene izkušnje, spretnosti, znanja, stališča. Te razvite lastnosti posameznika postanejo njegovi nadaljnji notranji dejavniki za doživljanje in razvoj kvalitete njegovega življenja.

Vse to so bila nekatera izhodišča za odločitev o odprtju prve bivalne enote Doma upokoјencev in oskrbovancev Impoljca. Želeli smo našemu delu dodati nove vsebine, stanovalcem pa nov smisel življenja. Živeti v varovanem okolju, kot je bivalna skupnost, pomeni imeti samostojnost. Samostojnost pa pomeni izrabiti možnosti, ki jih imajo osebe z motnjo v duševnem razvoju, da bi bilo njihovo življenje neodvisno in čim bolj svobodno.

Prva izkušnja je bila dobra, zato smo s to potjo nadaljevali in odprli še tri bivalne enote.

Ko vstopim v te hiše, mi je toplo pri srcu, saj tako prijetnega vzdušja, topline in pozitivne energije ne doživim povsod. Stanovalci se v bivalnih enotah počutijo doma – to pa je bil eden od glavnih ciljev, ki smo si jih zastavili na začetku te poti.

Spoštovani stanovalci bivalnih enot. 10. obletnica odprtja prve bivalne enote je vaš praznik. In ob vsakem prazniku se spodobi čestitka. Torej, čestitam Vam in Vam želim še veliko dobrega počutja, prijetnega bivanja in seveda veliko zdravja.

Lea Starc, pomočnica vodje zdravstvene nege in oskrbe

.....

PO POTI RASTI

*Vsaka živeta izkušnja, vsaka resničnost
s katero smo v življenju prišli v stik, je dleto,
ki je ustvarjalo, kiparilo naše življenje.
Oblikovalo ga je, gnetlo, spreminjalo...
Del vsega smo, kar se nam je zgodilo.*

(Orison Swett Marden)

Ob razmišljanju o prehojeni poti skozi obdobje dela v bivalnih enotah, me misli ponesejo na kraje toplih ljudi in bogatih delavnih izkušenj. Način dela in življenja tke niti družinske povezanosti, vzajemnosti in medsebojne solidarnosti, kjer se razvijajo odnosi kot utripajoče zvezde na nebu. Za vsakogar se utrne utrinek in lepo je videti zadovoljne obraze. Življenja stanovalcev se oblikujejo na tej poti skozi vsak nov dan in ponujajo nove izkušnje živeti zunaj v okraju. Biti del večje družine in sooblikovati medsebojne odnose ponuja napredek na osebni ravni za vsakogar. Skozi vsakdanje izkušnje vsi zorimo in se plemenitimo za delo, ki vedno znova ponuja navdih. Življenje v skupnosti ponuja toplo, varno bivanje s pozitivnimi občutki zavedanja, da živijo z roko v roki.

Stanka Kršlin, delovna inštruktorica Naš Martin je zabaven plesalec.

ŽIVLJENJE V BIVALNI ENOTI Z VIDIKA DELOVNE TERAPIJE

S premestitvijo osebe v bivalno enoto se v novem okolju spremenijo aktivnosti na vseh nivojih okupacije človekovega delovanja. Pred bivanjem v Domu so mnogi živeli življenje z vsemi vlogami, ki jih ima človek v družini in skupnosti. Bolezen pa jim je mnogo tega odvzela in jih prikrajšala. Oblika bivanja izven institucije, torej bivanje v bivalni enoti, predstavlja premik nazaj k bolj pristni povezanosti z lokalno skupnostjo in bolj »družinski« obliki življenja. Ko po več letih soustvarjanja življenja v bivalnih enotah pogledam nazaj, je dejstvo, da ta oblika prinaša stanovalcem in zaposlenim veliko bogastvo – osebni razvoj!

Življenje v tovrstnih oblikah bivanja v najbolj polnem pomenu besede ohranja ali viša stopnjo samostojnosti na nivojih človekovega delovanja – temeljnega cilja vseh aktivnosti v okviru delovne terapije. V delovni terapiji človekovo življenje delimo po nivojih okupacije: dnevne aktivnosti, delo oz. produktivnost in prosti čas. Posebno v širših dnevniških aktivnostih, prostočasnih aktivnostih in produktivnosti, se v bivalnih enotah zelo poveča možnost za krepitev samostojnosti.

Nekaj vprašanj sem zastavila gospe Marti, ki je okusila življenje v bivalni enoti:

Kdaj ste se preselila v bivalne enote?

Marta: Mislim da sem bila približno 5 let na Kompolju, ne spomnim se točno.

Kaj vam je bilo v bivalni enoti bolj všeč kot v Domu?

Marta: Moja soba mi je bila bolj všeč, kot na Impoljci in mir je bil ponoči.

Kaj se vam zdi v Domu prijetnejše kot v bivalni enoti?

Marta: Tukaj sem v soboto in nedeljo čisto prosta, na Kompolju pa sem bila tudi med vikendom večkrat dežurna. Tukaj se mi zdi manj naporno.

Kaj vse ste lahko v bivalni enoti počela in česa novega ste se naučila?

Marta: Najraje sem pometala granitno stopnišče v hiši. Ponosna sem nase, da sem bila v bivalni enoti. Nisem navajena delati, zato je bilo kar težko, ker sem v Kompoljah delala vse, kar je bilo treba.

Priprave na kostanjev piknik

Ali bi priporočala ostalim, da poizkusijo živeti v bivalni enoti?

Marta: Bi priporočala, čeprav je drugačen red kot tukaj.

Kdor je svoboden v srcu, se povsod počutil svobodnega in že sama možnost, da se lahko nekdo odloča ali bi živel v bivalni enoti ali ne, k občutku svobode in avtonomije pripomore. Spremembe včasih vnašajo nemir in odpor v človeka, pa vendar so zelo »zdrave«, ko se po določenem obdobju ozremo nazaj. Če življenje sprejmeš in se boriš sam s seboj, ne pa proti življenju, napreduješ, rasteš in si srečen, kajti sreča je na strani pogumnih.

Lili Merlinn, diplomirana delovna terapevtka

Vsak dan lahko doživiš mnogo lepih trenutkov

DELO V BIVALNIH ENOTAH

*Delati v bivalnih enotah je kot pluti po morju.
Morje je čudež, ki nas obdaja. Je včasih prav mirno, želiš si zapluti,
a včasih nemirno, peneče, neukrotljivo.
Sem kot krmar na barki nemirnega morja, ki reže valove in išče pravo smer.
Je včasih težko, že skoraj obupaš, si vliješ moči in nikdar ne obupaš.
Pa prideš do cilja, ozreš se nazaj, verjeti ne moreš, kaj premagal si zdaj!
Dan dnevu enak ni, je vsak dan drugačen.
Pa pride večer, spušča se mrak. Ti, ki vodiš to barko, vedi, da si junak.*

Majda Cigole, bolničarka

.....

NOV DOM, NOVI IZZIVI ŽIVLJENJA

Leta 1997 sem bil sprejet v dom Impoljca. Pričel sem se privajati na novo okolje. Počasi sem začel spoznavati prijatelje in se vključevati v različne aktivnosti delovne terapije, gibanje v naravi, glasba. Par let kasneje sem bil sprejet v Dvorec. Tam sem se naučil nekaj praktičnih stvari, ki so mi kasneje prišle še kako prav. V Dvorcu nas je obiskovala tudi gospa Ana iz Brežic. Urice v njeni družbi so bile zelo prijetne, saj je zelo družabna in zgovorna gospa. Imeli pa smo tudi obiske prostovoljk iz Srednje šole Sevnica. Leta so tekla in imel sem možnost, da grem živeti v bivalno enoto Boštanj. Blizu naše hiše je tudi šola. To mi je všeč, saj je zanimivo, ko včasih opazujemo živ žav pred njo, poslušamo

mo sproščujoč smeh otrok in prijetno nam je pri srcu, ko dobimo prijazen pozdrav, ko gredo mimo bivalne enote. Tukaj sem se čisto sprostil, saj mi je tu zelo všeč in tudi ljudje, ki živijo tu, so posebno v redu. Upam, da bo tako tudi ostalo. Zahvaljujem se vsem tistim, ki so tako prijazni z menoj.

Muharem Kumalić, stanovalec

.....

Mimo naše hiše v Boštanju, vodi šolska pot

Sem Ludvik Volovec in sem 9 let, kot mi pravijo, »član malo večje družine« v bivalni enoti. Tukaj so se mi že ob mojem prihodu začele dogajati lepe stvari. Že ob sprejemu me je na vratih pričakal mladenič, mi segel v roko, zaželel dobrodošlico in hkrati dejal: »Midva bova prijatelja!« Tisti trenutek mi je pri srcu postalo toplo, saj sem začutil domačnost in toplino doma. Že po kratkem bivanju tukaj nas je obiskala takratna strokovna vodja in sedanja direktorica Andreja Flajs. Prišla nas je pozdravit in mi je obenem izrazila čast, da sem napisal pozdravni govor ob otvoritvi naše bivalne enote, mojega drugega doma.

Ludvik Volovec, stanovalec

Brdo pri Kranju, Ludvik Volovec deli svoje izkušnje življenja v skupnosti z udeleženci Kongresa socialnega dela

V bivalno enoto sem prišel aprila leta 2015. Tu sem srečal Ludvika iz Dobove. Navadil sem se kar hitro, stanovalci so kar prijazni. Hodimo na pohode, kjer je vedno lepo. Ko smo bili na Bohorju, sem videl svoj kraj Prilipe, ki je blizu Brežic. Ko smo se vrnili domov, sem bil vedno dobre volje in pod vtis, ki smo doživeli. Imamo tudi svoj vrt, na katerem rad delam. Letos so nam zelo veliko preglavic delali polži, saj so nam veliko pojedli. Paradižnik smo morali zaradi polžev ponovno nasačiti. Delam tudi v kuhinji, kadar sem dežuren.

Vsi me pohvalijo, kako dobro kuham. Nimam veliko za napisat, saj nisem dolgo tukaj. Sem pa zelo vesel, da sem lahko tukaj.

Martin Cirnski, stanovalec

Gospa Žveglič mi je sporočila, da je prosto mesto v bivalni enoti na Kompolju. Peljala me je na ogled in pogovor. Spoznal sem socialno delavko gospodično Mimi in vodjo bivalnih enot gospoda Lojza, ki sta mi opisala potek življenja v bivalni enoti. V štirinajstih dneh sem se od doma selil v bivalno enoto na Kompolje. Ker sem iz Brestanice, nisem šel daleč.

V mesecu juliju sem prišel na Kompolje. V začetku mi je bilo zelo hudo. Sostanovalci so mi zelo veliko pomagali in me sprejeli v svojo družino. Lani smo bili v Lukavcih na športnih igrah. Domov smo prinesli štiri medalje. Tudi letos gremo na športne igre. V bivalni enoti imamo tudi glasbene vaje, ki jih vodi gospa Simona. Lani smo imeli koncert. Začeli bomo tudi s pohodi, ki jih vodijo gospa Eta, gospa Angela in gospod Matjaž. Na štirinajst dni hodim tudi v skupino v Krško.

Karlo Lešnik, stanovalec

Kompolje, naš dom

Slovesnost ob otvoritvi stanovanjske enote Boštanj, april 2007

LJUDJE

Ljudje drug mimo drugega hitimo, po različnih poteh.

Se srečujemo v istih in nasprotnih smereh,

kot bi se vrteli v labirintu.

Včasih smejočih obrazov, veselih pogledov in polni besed,

drugič zaskrbljeni, otožni in bledi.

Nikoli se ne ustavimo, počakamo...

znova in znova se vrtimo v labirintu spremenljivk.

Dragica Čížmek, medicinska sestra

TEŽKA ODLOČITEV

Bil je mrzel december 2012. Najina mama je po operaciji umrla, oče pa je 10 dni za tem moral na težko operacijo srca. Takrat se je za mojega brata začelo težko obdobje. Nikakor ni mogel sprejeti, da mame, na katero je bil zelo navezan, ni več. Hvaležna sem osebnim zdravnikom, da je vse to tako lepo razumela in bila pripravljena takoj pomagati. Brat ji je prisluhnil in klobčič se je začel odvijati. Treba je bilo pozdraviti črne sanje, ki so se podile po glavi.

Zame so to bili zelo težki časi. Kako naprej?

Zdravniki so mi dali vedeti, da bom za brata in bolnega očeta ob svoji družini težko skrbela. Oba pa sta potrebovala posebno nego, socialni stik. Dom je bila rešitev. Tukaj pa se ponovno začne kalvarija. Zakaj v dom, ko pa je tam samo še zadnja postaja. Vendar, to le ni tako. Oče se nikakor ni strinjal, da bi dali brata v dom.

Aprila 2013 me je gospa Marija Zidar iz Impoljce poklicala in sporočila, da imajo prosto mesto za mojega brata. Treba je bilo sprejeti odločitev ali pa čakati na novo priložnost. Ker sem slišala za

bivalno enoto, me je le ta močno zanimala. Kako tam živijo, kaj delajo, kako jim je ?

Gospa Tonika na Kopolju nas je zelo lepo sprejela, nam razkazala hišo in nam povedala, kako je tam. Sostanovalci pa so bili veseli našega obiska in mojemu bratu namenili nekaj spodbudnih besed. To je bil uvod v bivanje v bivalni enoti Kopolje. Mi pa smo se po vsem videnem mogli odločiti, kako naprej. Zelo težko je bilo pustiti svoje stvari doma, spakirati kovčke in oditi. Pa vendar. Na drugi strani so brata čakali novi izzivi, novi prijatelji, morda drugačen način življenja in še mnogo drugih lepih stvari. Treba je iti življenju nasproti. Odločitev je padla. Potrebno je začeti na novo. Danes je že dve leti in pol, odkar je moj brat Johan v bivalni enoti na Kopolju. Njihov način življenja je podoben domačemu, pomoč v kuhinji, kopalnici, pralnici. Imajo mnogo različnih aktivnosti, za katere jih spodbujajo, da se jim pridružijo. To so: druženje ob kavici, pevski zbor, plavanje, hoja v hribe, sprehod, razna praznovanja in še mnogo drugih stvari. Jaz pa sem presrečna, da se je vse

Ob igri prizkušamo svoje spretnosti in se ob tem zabavamo

to tako lepo odvilo. Vesela sem, da obstaja institucija, ki zna in zmore skrbeti za odrasle osebe s posebnimi potrebami. Verjamem, da je zanj lepo poskrbljeno. Lepo je na Kopolju.

Albina Čepon, svojka

DESET LET PREHOJENE POTI

Življenje...

To pot moramo prehoditi,

vsak zase in vsi skupaj.

To pot moramo začutiti,

vsak zase in vsi skupaj.

Pred desetimi leti smo dobili prvo majhno družino, ki se je še formirala v vsej svoji biti, usklajevala potrebe in skupaj z zaposlenimi ustvarjala dinamiko. Temeljna in splošna znana resnica je, da človek nikoli ne more imeti koristi od priložnosti, ki jih nikoli ni imel. Tako je bila nam zaposlenim in stanovalcem ponujena priložnost soustvarjanja in doseganja skupnih ciljev, da gradimo skupnost, v kateri bomo svobodno udeleženi svoje želje, interese, dokazali svoje sposobnosti ter pridobivali nova spoznanja o življenju za življenje. Ko sem pri-

čela z delom v bivalni enoti Mrtovec, sem videla ogromno dilem, saj nekega vzorca ni bilo. Želela sem si, da bi bila stanovalcem dober vzor in hkrati učinkovita. Bivalna enota temelji na enakosti različnih. Da so življenjske razmere sprejemljive za vse, smo se morali vsi skupaj pozitivno naravnati in iskati tiste pozitivne priložnosti, ki nas vsakodnevno obdajajo, pa jih včasih sploh ne opazimo. Ko sedaj gledam nazaj vidim, da je bilo veliko strahov odveč. Čeprav smo na tem področju orali ledino, so bila prva leta v bivalni enoti najlepša, kar se je videlo v žarečih očeh njihovih stanovalcev.

Naj vam predstavim prve vtise stanovalcev in zaposlenih izpred deset let:

Martin – tukaj si dnevi niso podobni, vsak dan se dogaja kaj novega, drugačnega.

Vinko – nobeno delo mi ni težko in ga z zadovoljstvom naredim, saj je tako naš dom lepši.

Katarina – v naši hiši sem zelo zadovoljna, ta hiša je zelo domača in urejena.

Peter – počutim se dobro, znam že marsikaj postoriti.

Miran – v hiši se počutim dobro. Naučil sem se, da se sam obrijem.

Olga – dan mi hitro mine, saj dela nikoli ne zmanjka. V naši hiši velikokrat diši po piškotih.

Franci – sostanovalec me je naučil plesti koške. Vesel sem, kadar se naučim kaj novega.

Zdenka – rada hodim na sprehode, lepo mi je.

Mateja Lužar, varuhinja Stanovanjska enota v Mrtovcu

OB PRAZNOVANJU 10-LETNICE BIVALNIH ENOT

Kar verjeti ne morem, da je tako hitro preteklo toliko let, ker imam zelo svež spomin na prvo druženje v enoti Mrtovec. Veseli me, da sem en član vašega druženja v enoti Boštanj, kjer prebiva moj brat Rajko. Moram reči, da sem se zelo razveselila, ko sem prvič prišla v to enoto, ker mi je njena domačnost, urejenost in vsebina res zelo všeč. Seveda tudi zato, ker je tudi Rajko v njej zadovoljen, tako mi vsaj daje vedeti, kadar pridem na obisk. Način dela, urnik opravil stanujočih, sprehodi in še in še bi lahko naštevala, mi dajejo vtis reda, sodelovanja in zavedanja, da je potrebno v skupnosti sodelovati in deliti delo. Vse pohvale vsem strokovnim delavcem in ostalemu osebju. Verjetno je kdaj tudi drugače, manj prijazno, tako kot povsod okoli nas. Vsak po svoje se občasno spopada tudi s težavami in manj prijetnimi situacijami, pa vendarle nam naslednji dan prinese izboljšanje in novo upanje.

Ob okrogli obletnici bi vam vsem skupaj najprej čestitala za dosedanje delo in trud, vnaprej pa zaželela veliko novih idej, moči pri premagovanju težav in obojestranskega zadovoljstva.

Želim si sodelovanja na način, kot smo ga imeli do sedaj.

Lepo praznovanje vam želim.

Silva Korže, svojka

MOJIH DESET LET V BIVALNI ENOTI

Naša hiša stoji dobrih sto metrov od glavne ceste Sevnica-Radeče. Je v manjši kotlini obdana z mešanim gozdom. Začelo se je v jeseni, na sredo, šestindvajsetega oktobra 2005. Takoj po kosilu smo se iz matične ustanove Impoljca preselili na Mrtovec. Ko sem prišel tja, sem bil presenečen in presrečen. Hiša obdana s prelepim gozdom, ob hiši veselo žubori majhen potoček, ki se ob večjem deževju spremeni v hudournik.

Po krajšem ogledu sem svoje stvari znosil v novo stanovanje, ki je v drugem nadstropju. Stvari sem zložil v omare. Skoraj bi pozabil povedati, da v tem stanovanju ne živim sam. Z mano je Zdenka, s katero sva par že mnogo let. V tej enoti nas živi osem. No, pa malo bolj podrobno o življenju pri nas. Dogovorjeno je bilo, da bomo kuhali sami. Nekaj časa so nam kosilo vozili iz Doma, zajtrk in večerjo pa naj bi pripravili sami. Prvi večer je bil mlečni riž. Tako je bilo nekaj časa, potem pa smo si vse obroke pripravljali sami s pomočjo zaposlenega.

V začetku je bilo kar težko, a z vsakim dnem nam je šlo bolje. Ko smo se navadili so nam zaposleni razdelili delo. Delali smo v delovni terapiji, eni so šivali, drugi pletli. Jaz sem začel s staro obrtjo, pletel sem male in malo večje košarice in koške. Glede kuhanja in čiščenja imamo dežurstva.

Po eden je v kuhinji, eden ima preko sanitarije in eden pranje. Tu se je malo zapletlo, ker so eni manj in eni bolj samostojni, vendar je z pomočjo zaposlenih šlo. Z Zdenko imava v drugem nadstropju kar precej veliko sobo, kopalnico, manjšo kuhinjo, dnevno sobo in teraso, s katere imava lep pogled na najin vrtiček.

Ko sem bil še v Domu sem imel željo, da bi imel majhen vrtiček in tu se mi je ta želja izpolnila. Že prvo leto sem prelopatal majhen kos zemlje, na kateri sem imel malo solate in nekaj začimb za kuhanje. A to je bil samo začetek. Vsako leto sem še kaj dodal in povečal vrtiček, tako da je nastal vrt. Na vrtu imam dva dela, zelenjavni in zeliščni. Že od malega sem rad nabiral zdravilne rože, ko še sploh nisem vedel čemu služijo, vendar me je stara mama kmalu podučila. Moj zeliščni vrt je kar obsežen, na njem so zelišča, ki so za čaje in tudi za mazila. Nekaj zelišč naberem po gozdnih jasah in obronkih. Okoli hiše je tudi manjša zelenica, ki jo redno kosim, pa nekaj grmov in grmičkov. Tu mimo pelje gozdna pot, ki je v toplem obdobju kar prometna.

Martinovo največje veselje je urejanje zelenjavnega, cvetličnega in zeliščnega vrta. Pri delu ga spodbuja prijateljica Zdenka.

Ljudje iz bližnje in daljne okolice hodijo po borovnice, gobe, kostanj in zelišča, ki jih tod okoli ni malo. Samo poznati jih moraš. Jaz imam kar precej knjig o zeliščih. Gozd, ki nas obdaja iz leve in desne strani je prečudovit in prepleten z veliko poti, ki vodijo na vse strani. V desetih letih sem jih nič kolikokrat prehodil in vem, kam pelje katera. Ko se začne sezona gob, grem skoraj vsak dan v gozd. Včasih srečam kakšnega gobarja, malo se pogovoriva in greva vsak svojo pot.

Že nekaj časa imamo svojo pohodniško skupino, ki šteje trinajst članov, deset stanovalcev in trije zaposleni. Skupina se imenuje S korakom v naravo. Prehodili smo že nekaj hribov: Jablanca, Gunte, Topolovec in še bi lahko našteval. S pohodi pričnemo spomladi, pa vse do jeseni, odvisno od vremena. Na pohodih uživamo in občudujemo prekrasno naravo. Želim si, da bi te stvari, ki mi toliko pomenijo, počel še dolgo. Če bi želel napisati vse podrobnosti, bi lahko napisal knjigo, pa mogoče čez deset let.

Martin Kum, stanovalec

.....

MOJE ŽIVLJENJE V BIVALNI ENOTI KOMPOLJE

V Kompolje sem prišla novembra. V hiši živi 14 stanovalcev. Imamo urejene dvoposteljne sobe. V sobi sem s stanovalko Janjo, s katero se dobro razumeva. Delam razna gospodinjstva dela, od

čiščenja do kuhanja in pomivanja posode ter čiščenja jedilnice in sobe. Rada tudi likam. Večkrat gremo tudi na sprehod. Navadila sem se živeti tukaj, na Impoljco ne grem več živeti in delati zaradi objektivnih razlogov.

Tudi osebje je z menoj dobro. Nudijo zdravniško pomoč, če je potrebno in druge storitve. Posebno uživam v jutranji telovadbi na svežem zraku. Ravno kar sem tudi končala delo – šal za okrog vratu. Lahko bi naredila še kak izdelek, ker se potrebuje za sprehod iz hiše. Življenje v hiši ali pa na Impoljci se razlikujeta kot noč in dan. Rada sem tukaj!

Erna Lindner, stanovalka (Zlato listje 2007)

VZEMIMO SI ČAS

V življenju vedno hitimo in včasih niti ne opazimo, da življenje hiti mimo nas, zato nič ne naredimo. Ustavimo se, ozirimo okoli sebe in videli bomo, da zamujamo veliko, kar nas polni. Vzemi mo si čas za prijatelja ali pa samo za znanca, sedimo z njim in ga enostavno samo poslušajmo. Ljudje nas napolnijo z energijo, z dobro voljo, s

svojo odkritosrčnostjo in optimizmom. Ne bojmo se prijete človeka za roko in mu podariti nekaj svojega časa, saj nikoli ne vemo, kdaj bomo mi potrebovali, da nam kdo stisne roko, nas posluša in nam pokaže pot iz megle.

Monika Resnik, bolničarka

SPREHOD SKOZI ČAS

Minilo je že kar nekaj časa, ko me je obiskal Abraham. Danes se spominjam, kako je bilo nekoč, ko smo bili še vsi doma. Brat Miro in sestra Marinka sta me pogosto pazila in velikokrat sem jima kaj ušpičil.

Najraje sem zahajal v gozd, kjer sem se odpočil. Vsak dan sem opazoval gozd, kako se spreminja v vseh letnih časih. Vsak letni čas je imel svoje opravilo. Ko se je začel topiti sneg, se je tudi gozd počasi prebujal iz zimskega snega in ledu. Če je posijalo sonce, sem stekel najraje ven, kjer je raslo resje in tu je bilo najbolj zanimivo. Resje je začelo počasi cveteti in ob enem se je začel gozd počasi spreminjati. Če je bilo toplo, sem legel na tla med resje in zaspal. Bilo je lepo in obenem zanimivo,

Praznovali smo 5. let življenja v skupnosti

ko sem se prebudil. Ura je bila že pozna, ko sem prišel domov. Vsi so se spraševali kje sem bil, a tega jim nisem hotel izdati. Včasih sem si oprtal koš koruze za gozdne živali. Skril sem se v grm in opazoval, katera žival bo prišla prva jest, a to so bili vedno fazani. Njihovo perje se je lesketalo v sončnem dnevu in bilo je čudovito videti vse to. Bil sem zadovoljen, da so se najedli. Na bukvah sem opazil prve popke, ki so se začeli odpirati v čudovito zeleno barvo. Tudi doma sem vedno pogledoval skozi okno, kako počasi vse zeleni. Poznal sem vsako potko v gozdu, ki mi je kasneje, ko sem šel v šolo, vedno krajšala marsikatero uro. Nekega dne, ko sem se odpravljal v šolo, je na dvorišče pritekel divji zajec in me gledal. Bilo mi je težko, ker nisem mogel za njim v gozd, kjer so bile še veverice, siničke, divji prašiči, srne, jeleni. Le medveda nisem nikoli videl.

To so čudoviti spomini na mladost in obenem sem srečen, da sem vse to videl samo jaz, ker drugi tega niso opazili prvi, šele, ko je bilo že vse zeleno, se jim je zdelo vse to samoumevno. Nekateri pravijo, da spomini niso pomembni, a še kako so pomembni, ko se spomniš za nazaj in veš, da je to zelo pomembno sedaj na stara leta. Da ti novih moči, da se zjutraj lažje zbudiš, vsak dan dobre volje. Tako lažje premaguješ vse zanke v življenju po petdesetem letu. Vem, da nekaterih ljudi, ki sem jih poznal, ni več. Nekaterih verjetno več ne bi spoznal, saj vsakemu izmed nas čas pusti svoje sledi. Ko pišem te spomine, mi je toplo pri srcu in vem, da bo tudi mene enkrat dohitel čas, ki mi je bil dan še kot otroku v zibelki.

Marjan Novak, stanovalec

.....

MISLI O PROSTOVOLJSTVU

Prijazne besede so lahko kratke in lahkotne, a njihov odmev je neskončen.

(Mati Tereza)

Nihče ni tako velik, da ne bi potreboval pomoči – in nihče ni tako majhen, da je ne bi mogel nuditi.

(Kralj Salomon)

Misli, ki še kako veljajo za vse, ki so se odločili in svoj čas nesebično darujejo drugim. Prostovoljstvo je tisti del našega delovanja, ki v življenje uporabnikov vnaša svežino in širi njihovo socialno mrežo. Je dobrodošlo, saj povezuje in razveseljuje ljudi, tako se posameznik ne počuti pozabljen.

Mihela Tuhtar, prostovoljka

.....

MAVRIČNA HOJA

V lepem jesenskem popoldnevu smo se zbrali na Mavrični hoji. Na koncu testiranja so nam izmerili še vitalne funkcije. Z avtomobilom smo se odpeljali na Orehovo. Tam je bila označena steza, da smo vedeli, koliko kilometrov bomo prehodili.

Najprej smo imeli telovadbo, da smo se ogreli, potem pa je šlo zares. Zelo sem se potrudila, hitro hodila in prišla peta na cilj. Na cilju sem bila ponosna nase, da sem zmogla to pot, saj so moje noge poškodovane, tudi vidim slabše. Ko smo vsi končali, smo se vrnili v bivalno enoto. Privoščili smo si dobro kavico in izmenjali mnenja o opravljenem testu. Verjeli ali ne, noge so me bolele še par dni. Dobro, da imam čudovitega prijatelja, ki mi jih je zmasiral. Bolečina je že pozabljena, nabrali smo kondicijo, jaz pa sem še vedno ponosna na svoj rezultat.

Cvetka Žerak, stanovalka

Z leve strani: Janja Kocman, Ludvik Volovec, Tadeja Čuješ, Jožica Marguč, Lidija Kastelic, Peter Stanko. Terapevtski pes Ajš je pravi motivator za hojo.

VELIKA DRUŽINA

Smo velika družina. Ko smo dežurni, pomagamo v kuhinji, pospravljamo celo hišo. Imamo tudi ročna dela, veliko pojemo. Za novo leto plešemo, se skupaj veselimo. Skupaj čakamo Božič ter Novo leto, govorimo si vice. V naši hiši je veselo. Imamo tudi praznovanja rojstnih dni, takrat imamo tudi torto.

Tukaj mi je všeč, ker je svež zrak, ker je mirno. Če le zmorem, se udeležim vsakega sprehoda. Želim si, da bi dobila novo sostanovalko v sobo, saj sem že malo osamljena. Želim si, da bi dobila prijateljico, s katero bi se imeli lepo in ne kakšne stroge gospe, ki pa povrhu še kadi. Zelo sem vesela izhodov domov ter obiskov svojih sinov.

Jasna Tukara, stanovalka

.....

Mateji Lužar so se stanovalci in sodelavci za njen osebni jubilej s šopkom cvetja zahvalili za vse skupaj preživete trenutke.

DAN S SONCEM OBSIJAN

Pri zajtrku je že debata, kam bomo odšli na sprehod. A seveda, najprej mora priti poštar, da se Olga malo z njim pogovori in pošali. Potem jo mahnemo na pot, najraje gremo v gozd. Smo pravi naravoslovci, opazujemo drevesa, podrastje, se spotikamo ob kamenje, včasih zares, včasih malo za šalo. Vedno se ustavimo ob mravljišču in ugotavljamo, za koliko se je povečalo od zadnjega obiska.

Ivica Mlakar, varuhinja

Narava doda novih moči in energijo

Osvajili smo Bohor.

VKLJUČENI V SPECIALNO OLIMPIADO SLOVENIJE, ABILIMPIADO SLOVENIJE IN DRUŠTVO SOŽITJE SEVNICA

Paleto možnosti aktivnega vključevanja v ožjo in širšo lokalno skupnost nudi stanovalcem bivalnih enot tudi Specialna Olimpiada Slovenije (SOS), Abilimpiada Slovenije in Zveza društev Sožitje, v našem primeru društvo Sožitje Sevnica.

Vsa leta smo aktivni člani, kar pomeni ne samo udeležbo na prireditvah in tekmovanjih v različnih krajih Slovenije, temveč tudi redno vadbo, treninge in priprave tekom leta.

Tekmovalci naše ustanove aktivno sodelujejo v SOS na regionalnem in državnem nivoju od leta 2003 v različnih disciplinah, kot je atletika (teki, met žogice, skok v daljino), namizni tenis, elementi košarke, zimski šport krpljanje ter MATP za gibalno ovirane. Vsa leta sodelovanja so naši člani uspešni in vedno pridejo domov z medaljami in priznanji, kar seveda ni najbolj pomembno. Še vse pomembneje je: vadba skozi leto in preko le - te biti telesno in splošno aktiven ter vzdrževati fizično in psihično kondicijo, razvijati športnega duha, krepiti delovne navade, sodelovati z drugimi, veseliti se skupnih dosežkov, pogumno prenašati poraze, krepiti samopodobo, odpirati se navzven, sodelovati s sorodnimi ustanovami idr.

Na področju Specialne Olimpiade v bivalnih enotah velja posebna zahvala sodelavki gospe Katarini Capl za pomoč, ki jo odgovorno in z veseljem nudi našim članom.

Dom Impoljca sodeluje v Abilimpiadi Slovenije od vsega začetka, od leta 1999 in sicer v disciplinah: aranžiranje cvetja, priprava narezka, vezenje, ročno pletenje in fotografiranje na prostem. Tudi v Abilimpiadi smo uspešni ter kljub konkurenci dosegamo dobre rezultate - od tretjega do prvega mesta. A tudi tu je pomembneje od uvrstitve na tekmovanjih vestno delo skozi vse leto in uživanje v pristočasnih dejavnostih.

Zgledno in obojestransko sodelujemo z društvom Sožitje Sevnica, ki je lansko leto praznovalo 45. obletnico delovanja, na kulturnih, športnih in drugih prireditvah, vikend seminarjih, piknikih in družabnih srečanjih ter praznovanjih.

Vključevanje v ožjo in širšo lokalno skupnost preko Specialne Olimpiade in Abilimpiade Slovenije ter društva Sožitje Sevnica bogati življenje udeležencev, popestri vsakdanjik, širi obzorje in osmišlja bivanje.

Jožica Piltaver, specialna pedagoginja

Udeleženci Specialne Olimpiade Slovenije: 1.vrsta z leve: Miran Grosman, Miran Zeko, Dani Plevel, Florjan Gričar; 2. Vrsta z leve: Katarina Capl, Tadeja Čuješ, Drago Bobek, Slavko Eisenkoler

NA ABILIMPIADI SEM ARANŽIRALA CVETJE

Že drugič sem se udeležila tekmovanja v aranžiranju cvetja. Letos smo imeli tekmovanje v Črni na Koroškem. Tekmovanja sva se udeležila dva stanovalca. Spremljali sta naju gospa Jožica in gospodična Stanka. Z gospodično Stanko sva že prej trenirali in se pripravljali, kako narediti najlepši šopek ali najlepšo ikebano. Šlo mi je kar dobro od rok, saj imam zelo rada rože. V petek, 23.10. smo se s prijetnimi občutki odpeljali proti Črni.

Pot je bila kar dolga, vendar je bilo lepo vreme in je kar hitro minilo. Ko smo prispeli, smo šli na recepcijo hotela, kjer smo dobili ključke od sobe. Soba je bila lepa in topla. Odložili smo prtljago in odšli v skupni prostor hotela, kjer smo imeli večerjo in ples. Skratka, bilo je zelo lepo in prijetno. Naslednji dan smo zgodaj vstali, pozajtrkovali in se zbrali v prostoru, kjer je potekalo tekmovanje. Bilo je veliko rož, tako da sem lahko zbrala cvetje za svoj šopek. Po končanem aranžiranju je komisija šopke poslikala in ocenila.

V prostem času Marinka rada veze prtičke.

Abilimpiada se je zaključila z podelitvijo priznanj. Preden smo se odpeljali proti domu, smo še pojedli. Veselila sem se odhoda domov, saj sem že pošteno pogrešala svojega prijatelja. Tudi utrujena sem bila. Komaj sem čakala na svojo posteljo, ki je najbolj udobna in se v njej najbolj spočijem.

Marinka Hočevár, stanovalka

VELIKA DRUŽINA

Vstanem ob 6.30, popijem kavo, pokadim cigareto. Zelo mi je všeč jutranja kava in cigaret. Šopek imam za okras na mizi, kjer šivam. Všeč so mi tudi domska razvedrila, kot je vezenje, kvačkanje in gobelin. Sedem za šivalni stroj, tudi kaj lepega sešijem za otroke in za vse nas v Kompolju. Tukaj imam hrano, vodo, sok, cigarete, za razvedrilo pa je dober smeh, pa tudi kaj zapojemo.

Silva Stopar, stanovalka

.....

SPOMINI NA LETOVANJE V ČRNI NA KOROŠKEM

V torek, 12.05.2010 je prišel tako težko pričakovani dan za sedem stanovalcev, ki so dobili prilžnost tri dnevnega letovanja na Koroško v kraj pod Peco. V spremstvu gospoda Robija smo se okoli devete ure iz Kompolja odpravili na pot. Že med potjo se je čutilo zadovoljstvo in hkrati vznemirjenje, saj smo vsi nestrpno čakali, kdaj bomo prispeli na cilj.

Nekajkrat smo se seveda med vožnjo ustavili, da smo se okrepčali z osvežilno pijačo in malico. Malo pred dvanajsto pa smo le prišli v Podpeco, kjer nas je pričakal lastnik, gospod Matjaž. Pospremil nas je do naše hiške, kjer smo bivali. Vse do trinajste ure smo imeli čas za nastanitev in krajši počitek, ki se je po daljši vožnji kar prilegel. Sledilo je okusno kosilo, katerega nam je pripravila lastnikova žena in prav tako ostale obroke v njihovi gostilni. Kavo smo kuhali sami v hiški.

Popoldan so sledile vodene delavnice s konji, jezdenje in delavnica lokostrelstva. Nekateri so imeli kanček strahu pred konjem, vendar so spoznali, da je strah odveč, saj je konj miroljubna žival. Med lokostrelsko aktivnostjo je začelo deževati. Sledila je večerja, za prijeten zaključek dneva pa smo se sprehodili do Škratove jame, v kateri nam je škrat povedal krajšo pripoved.

Zadovoljni smo bili z zaključkom prvega dne. Kmalu smo zaspali, vidno utrujeni. Zbudili smo se

v sredino jutro. Ta dan je bil rezerviran za ogled rudnika Mežica. Kmalu po zajtrku in jutranji kavi smo se odpeljali do rudnika. Tam nas je čakala vodička, ki nas je spremljala po rudniku. Dobili smo rudarsko opremo in se podali v temno podzemlje. Peljali smo se z vlakom, s katerim so se včasih vozili rudarji na delo in iz dela.

Po besedah nekaterih, je bila takšna vožnja precej neudobna in naporna. Vodička nam je povedala veliko o samem delu rudarjev v rudniku. Po končanem ogledu smo šli še v tamkajšnji rudarski muzej. Ko smo se vrnili, nas je čakalo kosilo. Po kosilu pa seveda kava in krajši počitek. Spomnili smo se na svojce stanovalcev in jim napisali razglednice. Med prostim časom smo veliko igrali družabne igre in se sproščali v naravi.

Pozno popoldan pa je napočil čas, da smo se odpravili do planinske postojanke Pikovo, ki je znana po cerkvi Svete Helene. Do cilja nas je vodil gospod Vasja. Stanovalci niso imeli večjih težav z osvojitvijo cilja. Navdušeno so opazovali naravo in se naužili svežega zraka. Na vrhu vzpetine smo se zadržali toliko časa, da smo se oddahnili in okrepčali z osvežilno pijačo.

Ogledali smo si notranjost cerkve in se zadovoljni vrnili nazaj. Sledilo je ribarjenje v bližnjem ribniku. Če bi nam uspelo ujeti dovolj rib, bi jih lahko jedli za večerjo, a jih je bilo žal premalo za vse. Dobili smo drugo večerjo, ki pa je prav tako teknila. Dan se je počasi prevesil v večer. Pred spanjem smo se pogovarjali o minulem dnevu in igrali družabne igre.

Zavedali smo se, da se bliža čas, ko se bomo morali vrniti domov. Zadnji dan smo se prebudili v deževno jutro. Po zajtrku smo spakirali v kovčke osebne stvari in počistili po hiši. Pogovarjali smo se o doživljanju lastnih izkušenj minulih dni. Vsak je povedal, kaj se mu je najbolj vtisnilo v spomin. Bila je prijetna izkušnja, ki nam bo še dolgo ostala v spominu.

Tudi zame je bila to lepa izkušnja, saj sem bila prvič spremljevalka na letovanju. Lepo je videti zadovoljne obraze in srečo v očeh, ki jo lahko pri-
nese krajši izlet v drugo okolje.

Mateja Jazbec, medicinska sestra

Kako prijeten je dotik...

V mesecu maju nas je sedem stanovalcev iz bivalnih enot odšlo na letovanje v Črno na Koroškem. Ko smo prispeli, smo si najprej uredili postelje in se nastanili, potem smo imeli kosilo, jezenje konjev in streljanje z loki. Po večerji smo se stuširali in sledil je nočni počitek. Naslednje jutro smo odšli po zajtrku na ogled rudnika v Črni. Po končanem ogledu smo se vsi skupaj slikali za spomin. Po kosilu smo imeli ribolov in ponovno streljanje z loki, saj nam jo je prejšnji dan zagodel dež. Obiskali smo cerkev Sv. Helene.

Preizkusili smo se tudi v jezenju konj. Po večerji smo spakirali, saj smo se morali naslednji dan vrniti. Šli smo na pico, potem pa varno krenili proti domu. Naša mentorja Mateja in Robi sta bila odlična, zato so dnevi vse prehitro minili.

Vinko Horžen, stanovalec

.....

Bil sem med tistimi, ki smo letos letovali v Črni na Koroškem. Izmed vsega mi je bilo najbolj všeč, ko smo obiskali rudnik v Mežici. Pred vhodom v rudnik so v stari rudarski upravi urejene zbirke kamnin, mineralov, rudarskih fotografij in predmetov, postavljeno pa je tudi rudarsko stanovanje. Bilo mi je zelo všeč in z zanimanjem sem si ogledoval predmete. Po dolgem rovu so nas z vlakcem popeljali v spremstvu vodičke na ogled rudnika, kjer so nam povedali, kakšno je bilo delo rudarjev od pričetkov rudarjenja pa vse do zaprtja rudnika. Imeli smo rudarsko opremo. Ko smo prišli iz rova, smo se slikali. Zame je bilo to nepozabno doživetje.

Franci Prah, stanovalec

Marinka se pa kar s kolesom vozi po dnevni sobi

.....

NOVO OKOLJE

V Kompolju sem že tri leta, zelo sem se navadil življenja tukaj. Hodimo na sprehode, pomagam z deli na vrtu, vključujem se v opravila v hiši in izven nje. Brestanice niti več ne pogrešam, saj sem se tukaj zelo navadil. Našel sem si prijatelje, s katerimi se dobro razumem, s katerimi klepetam in se družim. Začeli smo z vajami za igro, ki bo 8. oktobra, katere se zelo veselim. Naša mentorica je Lenka Rakar.

Karlo Lešnik, stanovalec

STANOVANJSKA ENOTA V OČEH SOKRAJANKE

Deveto leto teče odkar se je na Kompolju odprla stanovanjska enota. Spominjam se, ko so se na vasi začeli pogovarjati, da se bodo tu, v eno izmed hiš naselili stanovalci iz doma Impoljca.

Čutiti in slišati je bilo veliko negotovanja, vprašanj in negotovosti. Vendar se je to hitro razblijnilo, ko smo vaščani prišli na srečanje s takratno direktorico in strokovno vodjo. Koliko je bil naš strah odveč se je pokazalo v vseh teh letih.

Kot sokrajanki se mi zdi, da je vas zaživela z njihovim prihodom. Kajti v vasi se ne dogaja veliko. Mladi odhajajo, otrok je malo, stanovalci bivalne enote pa so kot ena velika družina. Zmeraj je živahno okrog hiše. Sliši se smeh in petje iz vrtnice, kjer se stanovalci najraje zadržujejo. Skupni sprehodi pa zapolnjujejo vse vaške poti.

Najlepše je spomladi, ko se narava prebuja in ko stanovalci z vnemo nabirajo regrat na polju, ko ob reki Savi opazijo laboda. Lahko bi še naštevale lepe trenutke, ki jih doživijo tu v naši vasi, ki je sedaj tudi njihova.

Tonika Daničič, varuhinja

.....

Pustne maske prinesejo veselje v kraj

ŽIVIM NA KOMPOLJU

V Kompolje sem se preselila leta 2009. Z zaposleno nas je petnajst. Na oglasni deski imamo seznane, kdaj je kdo dežuren. Dobro se razumem s sostanovalci, kakor tudi z zaposlenimi. Dežurstva imamo v kuhinji, v kopalnici, v stranišču in pralnici. Pri vseh opravilih nam pomagajo zaposleni.

Pred zajtrkom imamo telovadbo. Vsak dan se stuširam, pomoč pa nam nudijo tudi sestre. Zunaj imamo utico, v kateri pijemo kavo, kadimo in pojemo. Če je lepo vreme, gremo tudi na sprehod. Gremo pa tudi na obisk k svojim prijateljem. Tam nam skuhajo kavico, malo poklepetamo, kakšnega pokadimo in se vrnemo nazaj. V dopoldanskem času, če nismo dežurni, delamo v delovni terapiji. Jaz vezem, izvezla sem že štiri prtičke. Rada tudi pišem in rišem. Za Novo leto smo okrasili tudi smrekico in imeli novoletni ples.

Slavica Požun, stanovalka

.....

PETROV SEJEM

Bila je sobota, turobna in meglena. Nekaj po osmi uri se je le pokazalo sonce. Bil sem zelo vesel, saj sem bil namenjen na Petrov sejem, ki ga že nekaj let organizira Turistično društvo Brestanica. Nekaj pred osmo uro me je prišel iskat inštruktor lesne delavnice iz Impoljce. Spotoma sva šla še v bivalno enoto Boštanj po Muharema, ki je šel tudi z nama.

V Brestanici smo imeli dve stojnici. Ena je bila namenjena za izdelke iz ročno izdelanega papirja, kot so albumi, voščilnice, darilne škatlice. Inštruktor Robi pa je na drugi stojnici predstavljal izdelke iz lesa, ročno pletene košare, koške in druge izdelke. Skozi celo staro trško jedro so stale stojnice z raznimi izdelki. Bili so izdelovalci sirov, kruha, piškotov, medu in še bi lahko našteval.

Program se je začel ob deveti uri z Blanškimi vinogradniki in se nadaljeval z drugimi šaljivimi igrami pod okriljem dramske sekcije Brestanica. Najbolj so mi ostale v spominu perice, ki so prale

za grajsko gospodo in skupina Tower Pancers. To je skupina moških, ki so plesali v kostumih mažoret. Po končanem programu smo šli na dober golaž. Preživel sem čudovit dopoldan, za katerega se moram zahvaliti gospema Lenki in Katarini, ki sta mi omogočili ogled tega sejma. Želim si, da bi si Petrov sejem še kdaj lahko ogledal.

Martin Kum, stanovalec

.....

Prijeten nedeljski sprehod

.....

POMLAD

Kakšna lepa pomlad! Malo uživam na sončku in vse dni samo sanjarim. Pa seveda razmišljam, o čem naj pišem. Ampak včasih je pač prelepo sedeti zunaj na klopci, gledati v zrak in ugotavljati, kakšne oblike so oblaki. Prelepo je opazovati rože, ki vedno bolj cvetijo in travo, ki je že ozelenela. Lepo je čutiti tople pomladanski vetrič v laseh in poslušati petje ptic.

Da ne omenjam tistega prijetnega šumenja v vejah dreves, pa češnjevih cvetov, ki se nežno in elegantno spuščajo na tla, kot baletke, ki plešejo svoj spomladanski ples. Sonček me prijetno boža po obrazu in vse je nekako lepše. Zdi se mi, da lahko vidim pri sosedu, kako veni rumen grm in kako se magnolija razcveta. Kmalu bo odcvetela in takrat bo moj rojstni dan. Še en delček leta, ki mi je zelo všeč. Čeprav bo to samo en dan, bo dovolj.

Slavica Požun, stanovalka

SPREHOD

Joj, ta sprehod! Že spet se pogovarjajo, da gremo na sprehod. Hitro si moram nekaj izmisliti. Ali bi me bolel križ? Ali bi me bolele noge? Kaj si naj izmislim, zakaj ne morem iti. Ah najbolje, da povem iskreno, da se mi ne ljubi. A kaj pomagajo ti izgovori, ko pa vsi dobro vedo, da se šalim. No ja, pa se sploh ni tako slabo sprehajati. Na poti večkrat srečamo druge sprehajalce, jaz se zelo rad pogovorim z njimi. Včasih nabereimo cvetlice.

Stane Kraševac, stanovalec

Stane in prijateljica Ivanka

KUHANJE

Pri kuhanju zelo rad pomagam, sploh, če se kaj dobrega kuha ali peče. Rad imam sladice. Ko pošljejo iz Impoljce jedilnik, takoj pogledam, kdaj bomo imeli sladico. Takoj vsem povem. Kadar sem dežuren v kuhinji, skuham skupno kavo. Vsi me pohvalijo, da skuham dobro.

Stane Kraševac, stanovalec

OBISK SESTRE IZ BERLINA

Zvedel sem, da je prišla mlajša sestra iz Berlina. Novica me je zelo razveselila, saj je že dolgo nisem videl. Z vlakom sem se odpeljal v Šenčur pri Celju, kjer smo bili dogovorjeni, da se dobimo, saj ena sestra živi prav tam.

Snidenje je bilo zelo prijetno. Sestra me je povabila v Berlin. Odločil sem se, da ne bom šel, saj sedaj razsaja nova gripa, ki je zelo nevarna. Sicer pa je še čas za obisk v Berlinu. Važno mi je bilo, da sem videl sestro.

Rajko Požek, stanovalec

NAŠA RENATKA

Gospa Renata nam je prinesla v bivalno enoto majhno dolgodlako mucko. Na začetku je bila zelo plašna in gibala se je bolj pri tleh. Z vsakim dnem pa vse bolj osvaja tudi višje teritorije in pleza že vsepovsod. Ker smo ji lahko sami izbrali ime, smo se odločili, da ji bo ime Renatka. Najraje se crklja. Mene ima kar rada. Mislim, da se me je navadila, ker jo hranim. Iz plašne mucke se je razvila v malega vražička. Vsepovsod jo je polno. Skozi dan nam dela družbo in velikokrat katero ušpiči.

Zdenka Čarman, stanovalka

Tudi živali so del naše družine.

Rajko skrbno obeša perilo, da bi bilo kasneje likanja čim manj.

• • • • •

DELAVNICA V VRTCU BOŠTANJ

V vrtcu v Boštanju smo predstavili malčkom kako ročno izdelujemo papir in izdelke kot so: albumi, voščilnice, darilne škatlice in še marsikaj drugega. Malo pred deveto uro sva se z gospo Lenko odpeljala v OŠ Boštanj, kjer se nahaja tudi vrtec. Tam naju je sprejel prijazen dežurni učenec, ki naju je napotil v igralnico. Potrkala sva, vstopila in zaslišal se je bučni dober dan. Balončki so bili stari od štiri do šest let. Skupina je štela dvajset otrok. Približala sva jim izdelavo ročnega papirja. Nad delom so bili otroci navdušeni. Ko so povezali bloke, so jih še dekorirali. Iz ročno izdelanega papirja smo jim pripravili razne okraske; rožice, srčke, metuljčke... Otroci so si s škarjami izrezali še razne dodatke. Na koncu so si še ogledali naše izdelke iz ročno narejenega papirja. Odšla sva v drugo igralnico, kjer so bili malčki od dveh do štirih let. Tudi ta skupina je štela dvajset otrok. Začela sva z istim postopkom, malo sva ga priredila glede na njihovo starost. Z zanimanjem so naju poslušali. Tudi tu smo izdelali bloke. Na koncu so si ogledali izdelke. Ko smo z delom končali, so se nam zahvalili z risbico in naju povabili, da še kdaj prideva. Obljubila sva jim, da še prideva. Bilo je zelo lepo delati z otroki. Takih delavnic si še želim.

Martin Kum, stanovalec

TO SEM JAZ

Sem gluhonema, a to me ne ovira. Imam par zdravih rok, s katerimi govorim. Imam par zdravih oči, s katerimi vidim prav vse. Imam par zdravih nog, ki me nosijo naokrog. Imam srce, ki čuteče je. No vidite, imam prav vse.

*Olga Podgoršek, stanovalka
(zapisala Ivica Mlakar)*

Olga skrbi za presajanje lončnic.

• • • • •

SOSEDOV KUŽA

Ko stopim skozi vhodna vrata na dvorišče, me že pozdravi sosedov kuža. Veselo zalaja in maha s svojim kuštravim repom. Priteče k meni, da ga pobožam in ogovorim. Njegova posebnost je, da se rad žoga, včasih žogo tudi pregrizne.

Johan Kuželka, stanovalec

OB 10. OBLETNICI BIVALNE ENOTE MRTOVEC

Venomer tarnamo, da čas hitro mine. Tako je minilo že 10 let bivanja v bivalni enoti Mrtovec, zame 10 nepozabnih let, lepih spominov in srečnih trenutkov.

Tu stanovalci opravljajo vsakodnevne aktivnosti in razvijajo samostojnost. Spoznali so, da s ponujeno aktivnostjo opravijo nekaj koristnega. Ukvarjajo se z različnimi deli: vežejo prtičke, izdelujejo slike, izdelke iz lesa, voščilnice in okraske, s katerimi razveseljujejo svoje, prijatelje in znance ob različnih priložnostih.

Sami smo si iz mavca izdelali figurice za jaslice, katere vsako leto postavimo v vsaki bivalni enoti. Jaslice, na katere smo še prav posebej ponosni, postavimo v Mrtovcu, na skoraj desetih kvadratnih metrih površine. S svojimi idejami, željami, zna-

njem in pomočjo sodeluje večina stanovalcev. Pri tem se družimo, zabavamo in nasmejimo. Posebej pa smo veseli in ponosni, kadar dobimo obisk.

Stanovalci so aktivni tudi na športnem področju, enkrat letno se udeležijo Specialne Olimpiade. Od leta 2012 pa sodelujemo tudi na športno-zabavnih igrah. Čez celo leto vestno trenirajo v posameznih disciplinah in igrah. Pred 8. leti smo se z dvema stanovalcema prvič udeležili Specialne Olimpiade v Domžalah.

Stanovalca Miran in Tadeja sta se odlično uvrstila, saj sta osvojila zlato in srebrno medaljo. Od takrat se vsako leto udeležujemo iger še v večjem številu.

Katarina Capl, bolničarka

NOV POGLED NA ŽIVLJENJE

Človek kar težko verjame, da je minilo že kar nekaj časa, ko smo se jaz in še nekaj mojih sodelavk soočile z delom v bivalni enoti. Za nas je bilo to nekaj novega in drugačnega. Veselile smo se sprememb, v sebi pa smo čutile nekakšen strah, kako bo vse to potekalo in kako se bomo privadile na drugačno okolje.

Spoznale smo nove ljudi, nove sodelavce, ki so nas s svojo prijaznostjo in pomočjo vzele medse in vpeljale v sistem dela. Brez njih in njihove pomoči bi bilo to veliko težje. Prvi tedni so bili precej naporni. Potrebno se je bilo spoznati, prilagajati različnim potrebam, težavam in sprejemati drugačnost. Z delom v bivalnih enotah se je spremenil tudi način mojega življenja. Naučila sem se stvari, katerim nikoli prej nisem dajala tolikšnega poudarka. Skrbeti za hišo, pripravljati obroke, skrbeti za okolico in navsezadnje skrbeti za skupino ljudi, ni majhna odgovornost.

Postali smo tako rekoč družina, katere člani si med seboj pomagajo in držijo skupaj. Na ljudi okoli sebe in ljudi s podobnimi psihičnimi težavami sem začela gledati popolnoma drugače. Spoznala

sem, da človeka ne smem nikoli soditi zaradi drugačnosti, pač pa ga sprejemati takšnega kot je ter mu ponuditi pomoč, če jo potrebuje. Včasih lahko le z nasmeškom, s toplo besedo nekoga osrečimo, pa se tega niti ne zavedamo. Nekomu pa smo verjetno polepšali dan. Veselim se vsakega dneva posebej. Rada sem z njimi in srečna sem, da sem lahko del njihove družine.

Nataša Mlakar, medicinska sestra

Priprave na lutkovno predstavo

SEM VESELO DEKLE

Pravijo, da sem prava klepetulja, pa saj bo to tudi kar držalo. Zelo rada vidim, če pridejo na obisk iz sosednje bivalne enote iz Mrtovca. Takrat jim povem, kaj se dogaja pri nas. Tudi z zaposlenimi se rada pogovarjam. Rada tudi pojem in plešem.

Tadeja Čuješ, stanovalka

Tadeja rada leže k počitku, da si nabere novih moči za nove dogodivščine.

» Še mama bi bila ponosna na sinove krofe,« pravi Lojze.

POVABILO NA MIŠJAKOV VEČER

Bili smo na Mišjakovem večeru. Tu smo si lahko ogledali, kaj so ljudje nekoč počeli v dolgih zimskih večerih. Za pokušino smo dobili domači kruh in domačo marmelado. Ker tudi sama vezem, sem si z veseljem ogledala, kaj so vezle ženske. Bil je prijeten in zanimiv večer.

Marinka Hočevar, stanovalka

V DOBRIH ROKAH

Predem sem se vselila v družinsko hišo, sem bila nekaj časa v Impoljci. Ob pomoči zaposlenih pospravljamo, kuhamo, se družimo, hodimo na sprehode, zvečer pa si ogledamo kakšen film. Sama rada šivam gobeline. Sem jih že veliko zašila. Imamo tudi svoj pevski zbor, ki ga vodi sestra Simona. Vsak dan imamo dežurnega v kuhinji, pri perilu in v stranišču. Najraje opravljam dežurstvo v kuhinji, saj se tu veliko naučim od zaposlene. One tudi poskrbijo, da smo vsi skopani in da dobimo zdravila. Nekateri stanovalci se ukvarjajo s športom, tečejo, vlečejo vrv, mečejo žogice. Dobili so že nekaj medalj. Tukaj imam veliko prijateljev. Sem zadovoljna, mirna, ker vem, da sem v dobrih rokah, saj so okoli mene ljudje, ki jih imam rada.

Jasna Tukara, stanovalka

Pri nas ni nikoli dolgočasja

ŽIVALI V VASI

Naenkrat priteče mali kuža, ki mu je ime Pufi. Skače od enega do drugega, sem in tja, nekam zbeži in zopet priteče. Vsi ga božamo, včasih skoči na klop, malo povoha naokoli in spet izgine. Drugi kuža je Piko, ki se mi zelo smili, ker ima poškodovano tačko. Tako milo te gleda, da se ti kar žalost stori, pa tudi zato, ker ni nikoli skopan. Najraje imam tega kužka.

Medo je ves čas privezan, to je sosedov kuža, pravijo, da preganja kokoši. Nič ga ne peljejo na sprehod, revček tako žalostno tuli, da se mi tudi malo smili. Luna je Bernski planšar, ki je zelo krotka in tudi stara, tako da jo malokdaj vidimo. Tim, ta je Nemški ovčar in nosi nagobčnik, kadar je spuščen. Takšnih psov pa se malce bojim. Potem sta še Reks in Brina, za katera vam moram priznati, da se ju najbolj bojim, če sta odvezana. Potem so tu še mucke velike in male, ki so zelo razigrane. Igrajo se druga z drugo, prav pa jim pride tudi kakšna čebela ali roža za igro.

Na Kompolju gremo tudi kdaj pogledat domače živali, ki jih imajo kmetje v hlevih. Rada imam vse živali, saj kakor pravijo, kdor živali nima rad, tudi človeka nima.

Janja Kocman, stanovalka

Učenje novih veščin – Rudi in Muharem

LJUBITI TE MORAM

*Ljubiti te moram, moj Bog.
Kot svoj začetek,
saj je v tebi izziv.*

*Ljubiti te moram,
kot svoj cilj in svoj mir,
saj sem ustvarjena zate.*

*Ljubiti te moram,
kot svoj obstoj,
saj si ti moje življenje.*

*Ljubiti te moram,
bolj kot sebe,
saj sem vsa tvoja in ti si v meni.*

Janja Kocman, stanovalka

.....

Prijateljstvo: Janja in Niko

Prijateljstvo: Martin in Lidija

.....

SREDNJEVEŠKE DELAVNICE NA GRADU RAJHENBURG

Na gradu Rajhenburg smo se udeležili srednjeveških delavnic. Prikazali smo izdelavo ročnega papirja, pokazali pa smo tudi izdelke iz njega. Otroci so sami izdelovali voščilnice, te so odnesli domov in jih darovali staršem. Ljudje so z zanimanjem opazovali naš prikaz in tudi sami poizkusili izdelati papir. Šlo jim je zelo dobro. Bila je kar gneča, tako da smo bili z obiskom delavnice zelo zadovoljni. Bile so tudi druge delavnice, ki smo si jih ogledali. Grad je obnovljen in je res lep, ima tudi kavarno, kjer so nas postregli s toplim čajem. Všeč mi je bil program graščakov. Najbolj seveda turnir mečevanja, ki so ga prikazali vitezi iz različnih krajev Slovenije. Potem je sledila grajska pojedina. Bilo je veliko hrane, piščančje perutničke, domač kruh, prosena kaša s suhimi slivami... Ob 20. uri smo se vrnil domov. Bilo je zelo lepo in hvaležen sem, da je gospa Lenka izbrala mene, da grem na to delavnico.

Peter Stanko, stanovalec

POHOD NA KMETIJO

Zelo sem se veselil pohoda na kmetijo, ki je bila tako popularna na televiziji, sedaj pa jo bom imel priložnost videti s svojimi očmi. Po cesti smo se peljali do Zabukovja. Od tu smo nadaljevali pot proti kmetiji. Nekaj časa je bila pot strma. Hodili smo med vinogradi, travniki, mimo hiš in prišli do kmetije.

Tam nas je pričakal gospod Matej. Bil je zelo priazen. Razkazal nam je kmetijo in nam postregel s kavico. Videli smo tudi areno, kjer so se odvijali dvoboji. Lahko smo tudi vse poslikali. Zahvalil bi se rad našim voditeljicam pohoda za prečudovito doživetje.

Muharem Kumalić, stanovalec

Po naporni hoji se prileže počitek.

SREČA

*Vsak si srečo želi,
a deliti si je ne zna,
meni sreča je ta,
da imam prijatelja,
kadar mi je hudo.*

*Najlepši je nasmeh, pozdrav,
to človek si največkrat želi,
bodimo prijatelji si vsi,
saj to nas vedno osreči.*

*Najlepše je takrat, ko zberemo se vsi
in pesem iz srca doni,
vsak si iz srca želi,
da prijateljstvo ostalo bi vse dni.*

Martin Cerovšek, stanovalec

MOJ DOM

Mrtovec je bil moj dom 5 let. Najbolj mi je ostalo v spominu, kako smo pričakovali predbožični čas. Izdelovali smo okraske za smrečico in čakali prihod novega leta.

Ker sem imela težave z dihanjem in zdravjem, sem se vrnila nazaj na Impoljco. V času zaposlitev sem rada šivala oblekice za moje medvedke, ki so mi krasili posteljo. Všeč mi je bil izlet v Celje, saj smo si ogledali tudi celjski grad.

Ivka Slovič, stanovalka

Posebno vzdušje pa je bilo ob obisku naših prijateljev iz Vrtca Boštanj.

VTISI STANOVALCEV NA POTI ZORENJA

Sem Jože iz Kamenja pri Novem Mestu. Z življenjem v bivalni enoti se mi je izpolnila dolgoletna želja. Dobil sem psa, ki sem mu dal ime Lord. Na Mrtovcu sem pol leta, v sobi sem z Milanom. Dobro se razumeva. Rad grem na sprehode. Sem pa tudi planinec. Zelo veliko poslušam glasbo in snemam pesmi za svoj arhiv.

Jože Klemenčič, stanovalec

Že dve leti živim v hiši v Mrtovcu. S »cimrom«
Jožetom se dobro razumeva. Zelo rad samostojno pečem kruh. Imam svoj mobilni telefon, s katerim pokličem kamorkoli, tudi na Impoljco, da sem na tekočem z dogodki. Vsaj še nekaj časa bi ostal tukaj. Vesel sem, kadar me obišče socialna delavka iz Litije.

Milan Poglajen, stanovalec

Jaz sem Celjan, sem pa tudi planinec in kadilec. Čez dan sem zelo aktiven, a zjutraj rad malo poležim. Rad pomagam pri gospodinjskih opravilih, še raje pa grem na sprehod. Sam se znam urediti. S stanovalci in zaposlenimi se dobro razumem in jih imam rad, vem pa, da imajo tudi oni radi mene.

Miran Zeko, stanovalec

V bivalno enoto Mrtovec sem se vselil spomladi 2014. Tu mi je bilo najprej zelo všeč, še vedno sem navdušen nad svojo sobo in kopalnico. Kljub temu mi je postalo dolgčas, ker smo preveč odmaknjeni, zato si želim spremembe. S stanovalci se dobro razumem, prav tako z zaposlenimi, najbolj pa z vodjo Lojzom in inštruktorjem Matjažom. Rad kuham. Še raje pa grem samostojno s kolesom do Boštanja in v Sevnico.

Milan Klančar, stanovalec

Rada pomagam pri gospodinjenju v hiši. Življenje v bivalni enoti mi je všeč od samega začetka. Hvaležna sem socialni delavki in Lojzu, da so me »odkrili«
in mi omogočili možnost življenja na Mrtovcu. Tu je povsem drugače kot na Impoljci. Zelo rada grem na sprehode, za katere imamo veliko možnosti. Vesela sem psa, ki smo ga pred kratkim dobili. Želim se odvaditi svojih razvad, hvaležna sem za razumevanje sostanovalcev in zaposlenih.

Stanka Stopar, stanovalka

Teče že 5. leto odkar živim na Mrtovcu. Sem sem prišel na lastno željo. Tu mi je zelo všeč, a počasi se je porodila želja po spremembi, da se ponovno vrnem na Impoljco. Svoj prosti čas si zapolnim s pletenjem košaric iz šibja. Vesel sem, če me za moje delo pohvalijo in če gredo košarice dobro v promet.

Martin Škratek, stanovalec

V bivalno enoto sem prišla živeti novembra 2014. Stanujem s kolegico Stanko, s katero se dobro razumem. Prav tako se dobro razumem z ostalimi stanovalci in osebjem. Všeč so mi sprehodi. Nasploh sem rada del družine. Želim si, da bi mi zdravje služilo in da bi tako ostalo.

Sonja Richly, stanovalka

Pet let je minilo, kar sem prišla sem. Dobro se razumem z vsemi, tudi z zaposlenimi. Vesela sem, če obiščem mamico, ki je na Impoljci. Rada pojem, plešem, gledam TV. Rada bi se naučila igrati harmoniko, rada imam zelenjavo, posebej papriko in ajvar. Čeprav mi je tukaj lepo, včasih pogrešam svoj domači kraj Proseniško.

Darinka Oprčkal, stanovalka

Od leve k desni: Lili Merlino, Jožica Piltaver, Mojca Knez, Darja Cizelj

.....

*Ko srečamo drug drugega,
vemo kdo smo.
Smo več kot bežeča senca,
več kot krik v vetru:
ko drug drugega podpiramo
in skupaj rastemo,
ko drug drugemu odvzamemo bremena,
ko eden reče drugemu:
Dobro, da si tu!*

Katarina Capl, bolničarka

V objemu narave: Ivica Mlakar, Majda Cigole, Simona Redenšek Bregar

.....

HVALEŽNI, DA NISMO LE ŠTEVILKE, SMO LJUDJE!

Naša glavna potreba v življenju je nekdo, ki nas bo pripravil narediti, kar zmoremo.

(Ralph Waldo Emerson)

Proces od institucionalnega do alternativne oblike življenja v skupnosti t.i. BE, ki stanovalcem omogoča bolj polno in kvalitetno življenje. Ponošna sem, da delam v ustanovi, kjer nismo le številke, SMO LJUDJE. Ko pogledam zadovoljne in nasmejane stanovalce v BE, kjer ob naši opori in vspodbudi živijo prijetno življenje v skupnosti kot ena družina, mi je lepo. Naj tako tudi ostane, trudili se bomo. Hvala vsem, ki ste to omogočili.

Ravnaj z ljudmi, kot bi bili takšni kakršni bi morali biti in pomagal jim boš, da postanejo to, kar so zmožni postati.

(Johann Wolfgang Goethe)

Simona Redenšek Bregar, medicinska sestra

1. vrsta z leve strani: Stane Kraševac, Sonja Richly, Milan Poglajen

2. vrsta z leve strani: Jože Klemenčič, Stanka Stopar, Milan Klančar

.....

DOBRODOŠLICA

Sedaj, ko ste prišli med nas v Mrtovec, v najlepšo vas, vam želim, da bi se dobro počutili in z nami okušali lepoto vasi. V novem domu na Mrtovcu vam želim, da se ne bi med seboj kregali in grdo gledali, ker bi potem verjetno obžalovali. Prav je, da vsak izmed vas kaj dobrega stori za skupno zadovoljstvo in srečo. Med seboj se spoštujmo in imejmo radi. Lepo je, če se med seboj družimo in razvedrmo. Prav je, da se vsak izmed vas trudi in da se trudimo tudi vsi skupaj.

Katarina Šterk, stanovalka

.....

Sorodniki so pomembni del socialne mreže. Dodajajo domačnost in ohranjajo družinske vezi.

Spomini

METULJI

Toplo je, pomlad, sonce, modro nebo in travnik, poln cvetja. Še kaj manjka? Seveda, nad cvetjem fotajo pisani metulji, lepi in živih barv. Zgleda, kot bi se nekaj cvetov odtrgalo od svojih pecljev in zaplaval v zrak. Potem bi sedali na druge cvetove in jim prišepnili kaj prijaznega v pozdrav.

Pomlad in poletje mineta in metulji preminejo z njimi, še prej poskrbijo za svoje potomce. Ali nismo tudi ljudje podobni metuljem? Tudi v nas je neka posebna lepota, tudi mi preminemo, ko pride naš čas, tudi mi poskrbimo za svoje potomce. In če smo podobni metuljem, zakaj je na svetu toliko trpljenja, sovraštva in katastrof?

Rozalija Perko, stanovalka

.....

SPOMINI NA BIVALNO ENOTO

V Bivalni enoti Kompolje sem živela leto in pol s svojim prijateljem Ivanom. Življenje v omenjeni enoti je bilo zelo zanimivo, saj smo hodili na sprehode, smo kuhali in tudi skrbeli za urejenost hiše. Kdaj smo tudi obiskali prijatelje na Impoljci. Neprijeten dogodek je bil zlom kolka prijatelja Ivana in tako je bila potrebna daljša rehabilitacija. Kasneje sva se z Ivom preselila nazaj na Impoljco, zaradi zdravstvenih težav.

Spominjam se, kako sem prijatelju Ivu nosila cigarete, kadar je zunaj pomagal pri urejanju okolice. Imam pa tudi lep spomin na izlet z Bivalnimi enotami. Življenje na Kompolju mi je bilo v zadovoljstvo, saj smo se imeli lepo.

Marija Vrhovec, stanovalka

MRTOVEC V MOJEM SPOMINU

Živel sem v drugi Bivalni enoti na Mrtovcu. V sobi sem bil skupaj z Igorjem Goršinom in moram reči, da sva se dobro razumela. Všeč mi je bilo, ko smo jeseni imeli kostanjev piknik. Pojedel sem veliko kostanja.

Zelo rad sem pomagal pri kuhi in še raje jedel, kar smo skuhalo. Naša skrb je bila namenjena tudi našim bivalnim prostorom, saj smo pospravljali in skrbeli za čisto okolico hiše. Najlepsi so bili sončni popoldnevi, ko smo šli na sprehod do Kompolja ali Boštanja, kjer smo obiskali naše prijatelje.

Lep spomin imam na izlet v Celje in na celjski grad. Med drugim smo takrat obiskali tudi Šmartinsko jezero, kjer smo si privoščili kavo in prijeten postanek ob vodi.

Drago Bobek, stanovalec

.....

Spominski album in voščilnice iz recikliranega papirja

ŽIVLJENJE V BIVALNI ENOTI PO MOJEM SPOMINU

Rad se spominjam časa, ko sem živel v Bivalni enoti Kompolje. Tam sem bil zadovoljen. Z vsemi sem se dobro razumel. Rad sem pomagal in bil aktiven po svojih zmožnostih. Vsakega sem imel rad na svoj način, takšen pač sem. Rad sem hodil na sprehode in vedno se je kaj dogajalo.

Aktivnosti tamkajšnjega življenja so bile pestre. Spominjam se svoje sobe, ki mi je ponujala osebno ugodje in dobro sem se počutil v njej. Po nekem času sem se vrnil na Impoljco, vendar mi bivalna enota ostaja v tistem posebnem spominu, ki ga vedno rad poiščem na samem, v svojih mislih.

*Darko Ajdišek
(zapisala Stanka Kršlin)*

MOJ SPOMIN NA ŽIVLJENJE V KOMPOLJU

V omenjeni Bivalni enoti sem živela 5 let. Ko sem zbolela, sem bila odpeljana v bolnišnico in kasneje sem se zaradi zdravstvenih težav vrnila na Impoljco. Spominjam se rada, kako sva z inštruktorico Stanko pekle jabolčni in sirov štrudelj. Rada sem pomagala v kuhinji, saj sem bila to navajena že od doma. Veselilo me je tudi delo na vrtu, saj smo na Kompolju imeli tudi vrt. Pobirala sem fižol, kumare in paradižnik, ki smo ga imeli na vrtu. Bili smo ponosni na naš vrt in na pridelke, ki so zrasli na njem. Še danes mi v spominu ostaja vonj vampov, ki jih je za kosilo pomagal skuhati gospod Ludvik.

Bili smo nadvse aktivni, od sprehodov, čiščenja hiše in okolice ter do peke sladic. Kadar smo šli na sprehod do igrišča, smo tam igrali tudi košarko. Igrišče je bilo ograjeno.

Pomlad nas je razveselila z regratom, ki smo ga radi nabirali na sosednjem travniku in uživali v okusni regratovi solati z jajci.

Jožica Marguč, stanovalka

.....

Po opravljenem delu je čas za zabavo in druženje

DEKLICA

*Že dan se poslavlja,
ko zvezdice na nebu zasvetijo,
tam na poti srečam deklico,
pogledam jo prav lepo.*

*Na njenem obrazu zagledam,
solzice, ki po obrazu ji teko.
Pogledam jo prav lepo, poljubim jo srčno.*

*Minilo je leto in pol
in vzamem jo za ženo,
bila sva srečna oba.*

*A sreča ni dolgo trajala,
kmalu sem jo izgubil,
a spomin nanjo še živi.*

Martin Cerovšek, stanovalec

.....

Skupina pohodnikov skozi gozd

RAZUMEVANJE, ZMERNOST, RAVNOVESJE

Življenje v dislociranih bivalnih enotah je kot kalejdoskop. Pisano, vsak dan drugačno, vsak dan zanimivo, veselo, včasih se preplete kakšna skrb, ki jo, kolikor se da, hitro rešimo, odpravimo.

Kdor tu živi ali dela ima svoj recept, svoja vodila za uspešno, prijetno opravljanje obveznosti, za kakovostno preživljanje prostih trenutkov in časa, miru in počitka. Pravilo je, da pravila ni. Dobra volja, razumevanje, veselje, so za takšno obliko bivanja ključni. Je nekaj, kar mora človek imeti v izhodišču zapisano v svoji karakterni kodi. Le tako gre tekoče, tako rešitve prehitevajo težave, tako se vidijo izhodi stran od vrtincev, ki bi utegnili nastajati.

Sodelovanje med vsemi vključenimi. Drug z drugim živimo, drug drugega podpiramo, si pomagamo, se učimo. Se veselimo, se bodrimo. Ustvarjamo, se pogovarjamo. Kuhamo. Jemo. Pojemo. Pôjemo. Plešemo. In si prizadevamo biti srečni s

tem, kar imamo. Kar nam je na voljo. Želimo si več, bolje, a hkrati vsi vemo, da nam nič bistvenega ne manjka. Ker »biti« in »imeti« sta dva svetova, dve vesolji. Če se ne opredelimo samo za enega, za pravega, smo hitro izgubljeni.

A mi smo na pravi poti. Pod skupno streho, za skupnim ognjiščem, kjer se sprejemamo. Različnost nas bogati, celo zabava. Spremembe so izziv in so cikel. Kot bi se tega na/učili v naravi. Na travniku, v gozdu, v morju, na nebu. Kaj vse smo že doživeli skupaj? Česa vse si lahko še ometamo? Kaj vse nas bo še presenetilo? Vse je življenje. Skupaj nam gre lažje. Več nas je, bolj držimo skupaj - bolj nam je prijetno, bolj smo na varnem.

Življenje teče in lepô je. In cenimo ga. Najbolj. To je naš smisel. To je naše veselje. Delimo ga med nami. Delimo ga z vami.

Matija Dobovšek, delovni inštruktor

Kopalni dnevi - KŠTM Sevnica nam že vrsto let omogoča, da so poletni užitki še lepši

KO ZORIŠ

Sonce vodi ples leta, ko potuje po poti toplote in svetlobe, ki se lahko dvigne do nebeške višine ali se potopi v zimske globine.

Vsak posameznik išče smisel življenja, vendar nihče ne ve, kako, kdaj in kje ga bo našel. Letos mineva že 10 let, odkar so naši stanovalci začeli iskati nov smisel življenja. S stanovalci smo se podali na neznano pot in nismo vedeli kaj nas na tej poti čaka. Pot je bila velikokrat naporna in na njej je bilo veliko ovir, katere smo morali premagati,

vendar nam je z dobro voljo in pravilno odločitvijo uspelo.

Doživeli pa smo tudi veliko lepih stvari, katerih se dan danes zelo radi spominjamo. In verjamem, da se jih bomo spominjali tudi v prihodnje. Na naši skupni poti smo se skozi potovanje veliko naučili in se bomo učili še naprej, saj nas čakajo novi izzivi.

Dragica Čížmek, medicinska sestra

Na izletu v Čokoladnici Olimje

MOJE MISLI

V naši hiši diši po domače. Vedno se kaj dogaja, dolgčas nam ni. S stanovalci se dobro razumemo, smo kot ena velika družina. Skupaj znamo že veliko postoriti, tako da skrbimo, da so želodčki polni, pa da je naš domek čist in urejen.

Zelo veliko pa se moramo še naučiti, tako da bo življenje lepše ter s skupnim bivanjem lažje. Ko sem se odločal za delo v takšni skupini, sem videl veliko dilem. Zdaj so se te dileme razblinile. Na-

smejani, zdravi obrazi mi povedo največ.

Povedo, da nam skupaj uspeva ter da je način dela korekten in uspešen. To je zame velika potrditev. Še naprej se bom trudil, da bo v hiši dišalo po domačem ter s tem prispeval k dobremu, boljšemu ter kvalitetnejšemu življenju stanovalcev.

Alojz Knez, vodja koordinacije dislociranih enot

Praznovanje je s torto še slajše.

SMO KOT DRUŽINA

V mirnem okolju, stran od vsakdanjega hrupa in vrveža, kjer slišimo samo žuborenje potoka in petje ptic, smo zaživel v prvi bivalni enoti pred desetimi leti. To je bil velik izziv za stanovalce, ravno tako za nas zaposlene. Po letu dni pa so se odprla vrata še druge, pozneje pa tretje in četrte bivalne enote.

Življenje v bivalni enoti je kot drugi dom. Prepleta se med aktivnim preživljanjem časa, zaposleni pa smo kot glava družine, ki skrbimo, da delo in vzdušje poteka tako, kot v pravi družini. Sami

moramo poskrbeti za občutek domačnosti, sami si pripravljamo obroke, peremo, skrbimo za notranjo urejenost hiše in okolice. Spomladi in poleti veliko časa preživimo zunaj. Potepamo se po okolici in se obiskujemo, spijemo kakšno kavico in poklepetamo.

Tako približno poteka naš vsakdanjik. Velikokrat premišlujem tudi sama, kako bi bilo, če bi me doletela takšna usoda. Tudi jaz bi si želela živeti tako!

Tonika Daničič, varuhinja

*Muharem in Cvetka
– izdelavanje voščilnic*

Martinu tako čas hitreje mineva

RAZMIŠLJANJE

Ko se noč preveša v dan, se mi porajajo misli. Noč, ko se marsikdo počuti drugače, posebno, umirjeno, razmišljajoče. V zraku je prisotna neka spokojnost in hkrati vznesenost. Razmišljam, kako pogumni so ti naši ljudje v bivalni enoti Mrtovec. Po več letih bivanja v domu so se odločili za samostojno obliko življenja. Občudujem jih kako se trudijo, učijo in kako so iz dneva v dan bolj spretni, več znajo, več zmorejo. V tem kratkem času kar smo skupaj, so se med nami stkale nežne niti spoštovanja, ki nas povezujejo. Naše življenje je preprosto, sproščeno in kvalitetnejše. Pomagamo in učimo se drug od drugega. Zelo smo si različni, a kljub temu smo povezani kot velika družina. Veseli smo vaših pohval, vašega stiska roke, nasmeha. To nam neizmerno veliko pomeni. Smo ljudje, ki hrepenimo po toplini, prijaznosti in prijateljstvu. Hvala vsem, ki ste nam to omogočili.

V teh desetih letih smo doživeli veliko prigod, ki so nas nemalokrat spravile v smeh, ki so nas utrdile in izoblikovale. Zamenjalo se je nekaj stanovalcev. Ko sedaj razmišljam o začetku dela v bivalnih enotah in prehojeni poti vem, da nam je uspelo. Seveda, stanovalci so se postarali in ne zmorejo

več toliko kot takrat. Potrebujejo več naše pomoči, pa vendar, ko vidiš njihovo zadovoljstvo in jih vprašaš, kje je njihov dom, ti povedo, da v Mrtovcu. Takrat si zadovoljen, da si del tega. Čeprav sem se takrat težko odločila za delo v bivalnih enotah, mi danes ni žal. Skupaj s stanovalci sem se učila in zorela, vem, da sem se prav odločila. V to nisem nikoli podvomila in vem, da imam tudi zaradi njih drugačen pogled na življenje. Pametni pravijo, da takrat, ko gre kaj narobe, živiš od spominov, od vsega tistega, kar si v preteklosti videl in doživel. Tega ti ne more vzeti nihče, ker je spravljeno na mestu, do katerega nima dostopa nihče, razen ti. Spomini na toplino in varnost. Na pravljice za lahko noč. Pravljice s srečnimi konci. Spomini na topli kakav in ljudi, ki so te pred spanjem pokrili. Ti spomini pogreznjeni vase, zamegljeni in izgubljeni v času. Pokramlajte s starimi prijatelji, človekom, za katerega vam je mar, vnukom pa pripovedujte o zabavnih anekdotah iz svojega otroštva. Pogled vase in na pretekle dogodke lahko prinese veliko veselja in novih moči.

Lenka Rakar, bolničarka

Na pogovorni skupini: Pogled vase in na pretekle dogodke lahko prinese veliko veselja in novih moči.

KAKO ČAS BEŽI

Kako čas beži, dan za dnem, teden za tednom in že je tu mesec, leto, ko sem pričela delati v bivalnih enotah. Že na začetku sem se veselila spremembe, saj sem bila na Impoljci zaposlena že dobrih 14 let. In so prišli novi obrazi, nova spoznanja, spoznanja, da je vse tako preprosto, tako enostavno. Samo zliješ se z okolico in že si del celote, del njihovega življenja, vsakdana.

Tako »majhen«, a tako pomemben. Vsi smo

samo ljudje. Zaradi tega tako rada opravljam svoje delo, ker delam z ljudmi. Vsi smo si enaki, a tudi tako zelo različni in čar vsega je ravno v tem. Že prej sem rada hodila v službo in to se mi še vedno dogaja. Rada opravljam svoje delo, to je moje poslanstvo. Celo življenje se učimo. In življenje ima smisel.

Jerica Škoberne, bolničarka

Obraz je ogledalo sreče.

Diši po potici.

Od leve k desni: Miran Zeko, Stane Krašovec, Igor Goršin, Stanka Stopar, Martin Škratek, Igor Drozg, Ivka Slovič

NA POTI ZORENJA

Ko se zazrem nazaj in analiziram leto za letom, pridem do spoznanja, da je res že deset let minilo, odkar smo v dislociranih bivalnih enotah. Joj, kako čas hitro mineva.

Vstop v drugačno obliko dela, kot sem ga bila vajena, mi je prinesel mnoga pričakovanja, vprašanja, pa tudi dvome. A ko si v igri, se dvomi kmalu razblinijo.

Skozi prepletanje odnosov spoznaš, da zmoreš in da ti je taka oblika dela pisana na kožo.

Pomembno je predvsem znati opazovati, poslušati, slišati, videti in upoštevati.

V teh letih so me stanovalci večkrat spodbudili k razmišljanju, kako pomembno je medsebojno spoštovanje in dobri medsebojni odnosi.

Nekateri stanovalci me kličejo kar mama Ivica, kar rada slišim. Beseda mama je res nekaj iskrenega.

Ivica Mlakar, varuhinja

Priprave za nastop – darilo stanovalcem: Stanka Kršlin, Ivica Mlakar, Dragica Čížmek

Potep po bližnji okolici: Bohorski slapovi

Krajani Kompolja na sprejemu novih prebivalcev, oktober 2006

ZORENJE

*»Vsak človek je zase svet, čuden, svetel in lep, kot zvezda na nebu,
vsak tiho zori, počasi in z leti,
a kamor že greš, vse poti je treba na novo začeti.«*

(Tone Pavček)

Tako je v svoji pesmi pripovedoval Tone Pavček, jaz pa nadaljujem:

Vsak izmed nas, ki danes dela in živi na tej poti življenja, je svet zase. Vsak po svoje zori. Vsak je drugačen, izviren, ustvarjalen, nezamenljiv. A vsi delamo z istim ciljem, vsi hodimo po isti poti, da nekoč dosežemo cilj in postanemo najboljši. Takrat bomo dozoreli in bomo sad trdega dela.

Ko se danes oziram nazaj v preteklost, kar ne morem verjeti, da je minilo že 10 let, ko se je odprla prva bivalna enota na Mrtovcu. Takrat je bila to zame velika neznanka. Stopili smo na pot, polno preprek, ovir in mnogih križišč. A kot kaže, smo dobro premagovali številne izzive in se v mnogih križiščih odločili prav. Vsega tega pa ne bi bilo, če ne bi skupina delovala tako, kot je. Vedno in povsod smo sledili željam stanovalcev, kajti oni so tisti, zaradi katerih smo mi tukaj.

Vsak dan znova mi pomeni nov izziv, novo doživetje. Vsak dan se v knjigi življenja napiše nova stran. Mnogo je zgodb, ki bi se jih dalo opisati. Nekatere s srečnim, druge z manj srečnim koncem. A življenje teče dalje in nam piše nove zgodbe,

včasih igrive, polne smeha, spet drugič obupane in žalostne. Kakorkoli nam življenje postreže, vedno znamo stopiti skupaj in s trdno voljo dosežemo cilj. Kajti, kjer je volja, je tudi pot! In s te poti ne smemo stopiti. Mi smo tisti, ki znamo in zmoremo še naprej premagovati ovire. Mi smo tisti, ki slehernemu stanovalcu lahko polepšamo jutrišnji dan.

Kako malo je včasih potrebno, da nekoga osrečimo. Že prijazen pozdrav, ki nič ne stane, nekemu pomeni sončni žarek v mračnem jutru. Topla beseda ali stisk roke omehčata dušo in narišeta nasmeh na usta in dan je lepši. Živeti na vasi v dislociranih enotah je privilegij današnje družbe. A žal, premalokrat cenjen.

Naj za konec sklenem svoje misli. V veliko veselje in čast mi je, da sem del te skupine, ki hodi po poti, ki se vzpenja, pa spušča, vmes naleti na ovire, a vse premaga.

In počasi in tiho zori...

Majda Cigole, bolničarka

NA POTI ZORENJA

glasilo Doma upokojencev in oskrbovancev Impoljca

Izdal

Dom upokojencev in oskrbovancev Impoljca, Arto 13, 8290 Sevnica

Zanj

Andreja Flajs, direktorica

Uredniški odbor in lektoriranje

Darja Cizelj, strokovna vodja

Stanka Kršlin, delovna inštruktorica

Branka Prosenik, delovna inštruktorica

Jožica Piltaver, specialna pedagoginja

Fotografija

Alojz Knez, vodja koordinacije dislociranih enot

Oblikovanje in tisk

GOFAR tisk d.o.o.

Naklada

150 izvodov

Sevnica, september 2015